

Ὡς βλάξ

Ὡς ἀπαλλαγέντας

Ν. Παρόδας

εἰς τὸ «Πανόραμα»

La Griffe—τὸ Γράμμα, ὅπως μετεφράσθη, εἶνε ἔργον τοῦ Μπερνστάιν, δηλαδὴ ἐκνευριστικόν, περιστρεφόμενον περὶ τὰς κλοπὰς, περὶ τὰς συμβάσεις, περὶ τὴν φαῦλον πολιτικὴν, μὲ πρωταγωνιστὴν ἕνα παρήλικα πολιτευόμενον τὸν ὅποιον ἀπατᾷ ἡ σύζυγός του εἰς τὸν ποδόγυρον τῆς ὁποίας ἀνοήτως σύρεται καὶ τὸν ὅποιον ἀνηλεῶς ἐξευτελίζει ὁ τῶς ὑφιστάμενός του. Ἔργον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία συνίσταται εἰς τὴν ἀγωνιώδη ταπείνωσιν τοῦ πρωταγωνιστοῦ, τὸν ὅποιον ὑπεδύθη θαυμάσια ὁ κ. Βονασέρας, μαρτυρήσας κυριολεκτικῶς ἐπὶ σκηνῆς κατὰ τὰς δύο τελευταίας πράξεις.

Ἐκ τῶν ἄλλων ἔργων, ἀεῖζουν ἰδιαιτέρας μυσίας ἡ «Σαπφώ», ἐξηγμένη ἐκ τοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήματος τοῦ Δωδέ, ὁ «Μάγος» τοῦ Bisson καὶ Senal, οἱ «Νεοσύλλεκτοι τοῦ ἔρωτος» τοῦ Coolus — χαριστάτη κωμῳδία—ὁ «Μαρκήσιος Πριολᾶ» εἰς τὸν ὅποιον πρωταγωνιστῇ ἐπιτυχῶς ὁ κ. Βονασέρας, ἐπαυελήφθη δὲ ἡ «Ἀγνωστος» πλειστάκις.

Ἡ μεγαλειτέρα ἐπιτυχία τοῦ θιάσου ἦτο ἡ συνεργασία τοῦ κ. Θωμᾶ Οἰκονόμου, ὅστις ἐπαῖξε θαυμάσια εἰς τοὺς «Βρυκόλακας», εἰς τὴν «Διπλὴν Ζωὴν» τοῦ Στίβενσον καὶ εἰς τὴν «Νόραν» τοῦ Ίψεν. Ὁ κ. Οἰκονόμου ἐχρησίμειυσεν ὡς τὸ ἀντίδοτον τῆς ἐπιθεωρησεμανίας, ἥτις ἠπειλήσεν σχεδὸν νὰ κλείσῃ, καὶ αὐτὸ τὸ θέατρον τῆς Κοτοπούλης.

Ὁ κ. Οἰκονόμου ἀπέρχεται δυστυχῶς εἰς Γερμανίαν.

Θέατρον Κοτοπούλῃ.

Ὁ κ. Ἰωσήφ εἶχε τὴν δευτέραν — μετὰ τὴν ἀείμνηστον τετραλογίαν τῶν βαπτιστικῶν ὀνομάτων — ἀποτυχίαν. Οἱ «Γάμοι μετ' ἐμποδίων» ἢ μᾶλλον τὰ «Ἐμπόδια μετὰ γάμων», εἶναι μία πλῆκτικὴ καίτοι πολὺπλοκος κωμῳδία, ἡ ὁποία ἀρχίζει εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐκτυλίσσεται εἰς τὸ Φάληρον καὶ τελειώνει εἰς τὸ Τατάι. Τοιοῦτοτρόπως ὁ κ. Ἰωσήφ εἰσάγει εἰς τὸ θέατρον τὸ δύκτιον τῆς συγκοινωνίας καὶ μόνον τῆς ἐπικοινωνίας δὲν κατόρθωσεν νὰ ἐπιτύ-

χῇ μετὰ τὸ κοινόν, τὸ ὅποιον ἐκαινοτόμησε, καθιερώσας τὴν διὰ χειροκροτημάτων... ἀποδοκιμασίαν.

Αἱ «Σπίθες ποῦ σδύνουν» ἐσδυσαν μοιολογῶντι τὰς ἔγραφας μίᾳ Αὔρα, ἡ κ. Θεοδωροπούλου. Ἀτυχὴς ἀπόπειρα ἡθογραφίας ὑπὸ κυρίας, ἡ ὁποία ἐξῆλθε διαρκῶς ἐν τῇ πρωτευούσῃ, ἀναστρεφόμενη Σοπὲν καὶ Μπετόβεν. Οἱ Ἑλληνικοὶ χοροὶ — οἱ δυστυχεῖς τί ἐτράδῃξαν ἐφέτος! — ἐπιστρατεύθησαν καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ σπῖθες δὲν ἐφώτισαν τοὺς θεατὰς, οὔτε τὸ ταμεῖον, τὸ ὅποιον ὑπέστη ἱκανὴν ἀσάριαν. Ὑπῆρχε καὶ μουσικὴ τοῦ κ. Μαρσίκ κριθεῖσα ἀκατάλληλος.

Τὰ λάθη τῆς ὁσίας: Ὁ γράψας — νέος τὴν ἡλικίαν, Ζακύνθος, ἀγνωστος εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον, παραδοῦχος, τοῦτο δαμιρὴς τὸ νομα. Φάρσα μὲ μεγάλῃν γοργότητι σκηνῶν, γαλλισμοὶ ὕποπτοι, πολλὸς θόρυβος διὰ τὸ τίποτε. Ὁ συγγραφεὺς ἐπλήρωσε ἢ μᾶλλον συνεπλήρωσε τὰ ἔξοδα τῆς παραστάσεως διὰ τὰ λάθη τῆς ὁσίας... Τέχνης. Ἡ κριτικὴ ἐν τοῖς τοῖς ἐφάνη πλέον τοῦ δέοντος δυσμενής, ἴσως διότι δὲν εἶνε δημοσιογράφος ὁ συγγραφεὺς.

Ἡ φάρσα τοῦ κ. Μωραϊτίνῃ «Τὸ τσάι τῆς Νίτσας» εἶναι μία σάτυρα κατὰ τῆς τάσεως τῶν λαϊκῶν κορασιῶν ὅπως μιμνῶνται τὰς ἀριστοκρατίδας. Ἡ ὑπόθεσις πολὺ καλὴ καὶ ἐκμεταλλεύσιμος ἀτυχῶς ἐγράφη μὲ κάποιαν ἀτασίαν καὶ διασώζει μὲν τὸ σπινθηρίζον πνεῦμα τοῦ συγγραφέως, ἀλλ' ἡ πλοκὴ εἶναι ἄτεχνος. Ἐπρεπε νὰ παρουσιάσῃ ἕνα χαρακτῆρα — καὶ τὰ πρότυπα τοιοῦτου εἶδους κορασιῶν ἀφθονοῦν εἰς τὴν κοινωνίαν μας — ἀφοῦ ἄλλως τε εἶχε τὸ ἔργον του καὶ ἠθικὸν συμπέρασμα διὰ τῆς γελοιοποιήσεως τῆς ἡρωίδος καὶ τοῦ σωφρονισμοῦ διὰ τῆς ἀγορᾶς μιᾶς ραπτομηχανῆς. Ἀλλ' οὔτε ἡθογραφία, οὔτε κωμῳδία ἦτο τὸ «Τσάι τῆς Νίτσας» ἀλλὰ φάρσα, ἡ ὁποία ἐπρεπε νὰ ἔχῃ καλλιτέραν τύχην.

Ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη ἥτις ὑπῆρξε ἡ σημαιοφόρος τῆς πολιτογραφήσεως παρ' ἡμῖν τῶν «ἀσέμνων» κωμῳ-